

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 11

Dissabte, 20 de gener del 1979

Preu: 25 ptes.

Han fet les paus

A l'últim Ple Municipal van voler quedar bé

El dia 11 de gener a les 10 del vespre, quan el senyor Muro —que portava barba— va convidar-nos a entrar a la Sala d'Actes de l'Ajuntament, hi trobarem a la taula presidencial, d'esquerra a dreta, als senyors Miralles, Serratús, Oliveras, Rochina, Climent, Llobet, Vacca, José i García. Actuava de Secretari l'esmentat senyor Muro, totalment recuperat, que tenia al seu costat dret el senyor Casanovas.

Possiblement serà l'últim ple de l'actual consistori, que ens va donar la imatge d'una família que ha vingut a menys i volen mantenir el seu «status». La sessió va resultar esmortuida, encarcerada i pesada. Ningú va preguntar res. La família volia donar una bona imatge. Ni el més petit somriure va humanitzar la fredor d'aquell acte.

El públic més que reduït. En total set persones, sis de les quals era premsa. Al costat dret de la sala hi destacava una pissarra verdosa, amb dues paraules «quefers» i «afaires», restes de les classes de català als funcionaris de l'administració.

En el primer punt de l'ordre del dia s'aprovà l'Acta de la sessió anterior, en la que trobarem a faltar els precís i preguntes i el vot negatiu del senyor Rochina a l'aprovació del pressupost. Pacte familiar?

Llavors el senyor Llobet digué que, abans d'entrar en l'ordre del dia, volia donar coneixement al Ple d'un Decret de l'Alcaldia. Dedicat a justificar el Sot de la plaça Barangé i que entre ells anomenen obres d'aparcament. En text apart el reproduïm íntegre.

ELS TERRENYS SOBRIANT DE LA CANALITZACIÓ

S'aprovà demanar a la Direcció General d'Obres Hidràuliques d'Obres Públiques per que cedisin a l'Ajuntament els terrenys sobrants de la canalització del Riu Congost —obres realitzades per la firma Leiro S.A.— a excepció del tram Palou Sur, per procedir a la seva venda a l'efecte de finançar el cost de les obres esmentades.

PROJECTES D'OBRES

També aprovaren els projectes de pavimentació dels carrers Perú i Ausona, i del carrer Xile, com el projecte de la plaça Nord-oest de Finso-be.

El senyor Muro volgué fer una aclaració al ple i al públic assistent del perquè els projectes s'enviaven a la Direcció General d'Urbanisme i no a la Generalitat. Comprenguérem que es tractava d'una raó tècnica, no ideolò-

En Frègoli a En Lerroux

El transformista diu al polític:
«Permet, Alejandro Mano,
que t'abraci amb efusió,
perquè mudes de casaca
molt més de pressa que jo».

Caricatura publicada
per «Cucut» (1903)

EL SOT Decret de l'Alcaldia

A la pàgina 6

gica. El senyor alcalde li va agrair el detall informatiu.

ESCOLA PROFESSIONAL D'HOSTELERIA

El Gremi comarcal d'Hosteleria i Turisme, a través del seu president, senyor Llorens Farín i Padrós, va presentar una instància amb data del 4 d'octubre passat, sol·licitant la cessió d'un terreny per tal de construir-hi
Segueix a la pàg. 2

l'escola professional d'hosteleria. Es comencen els tràmits per tal de cedir-los uns 3.000 metres quadrats.

L'ASSOCIACIÓ DE PROPIETARIS DE FINSOBE

L'Associació de Propietaris de Finsobe que havia adquirit un terreny de 2.788'50 metres quadrats en una subhasta amb el compromís de pagament de 2.000.000 de pessetes, per construir-hi un aparcament, ara va presentar la proposta que se'ls perdonés el deute a canvi d'urbanitzar la plaça que quedarà a la part superior de l'esmentat aparcament. La comissió de governació va veure amb bons ulls la proposta, donat que el valor de la urbanització de la plaça resultarà superior als dos milions.

VENDA DE TERRENYS MUNICIPALS

Es van adjudicar un sobrant de via pública entre els carrers Camprodon i Torreta, per venda directa al preu de 176.320 pessetes al propietari colindant, senyor Josep Calzada i Bellsoley, i un altre sobrant del camí entre Torres i Bages i les línies d'alta ten-

sió al senyor Joan Martí i Padrós, també propietari colindant, al preu de 222.684 pessetes.

AUGMENT DELS BITLLETS DELS AUTOBUSOS

Vista la instància del Senyor Francesc Segalés i Sala, en representació d'Autobusos Granollers, S.A., concessionari del servei urbà del transport de viatgers sollicitant un increment de tarifes del 12 per cent establert, s'accepten els nous preus. El bitllet ordinari passarà d'11 a 13 pessetes. El bitllet de diumenges i festius de 12 a 14 pessetes. I els abonaments de 87 a 98 pessetes.

CENTRE COMARCAL DE TEATRE

Es presentà un conveni realitzat amb la Diputació Provincial de Barcelona per crear un Centre Comarcal de Teatre. L'Institut del Teatre de Barcelona, depenent de l'esmentada Diputació, aportarà un equip de professors per realitzar cursets i seminaris de formació teatral en el local provisional de l'antic edifici de la Mútua del Carme.

DEFICIÈNCIES DEL PRESSUPOST

A instàncies del Delegat Provincial del Ministeri d'Hisenda de Barcelona hi havia una partida de 2.228.421 pessetes que havia de canviar-se d'apartat. S'aprovà sense explicar de quina partida es treia, ni quina anava.

El senyor Rochina intervingué manifestant «la mateixa resposta que va donar a l'aprovació» —citem paraules textuais, encara que les traduïm del castellà—. Trobem insuficient l'aclaració al no constar a l'Acta la resposta que va donar al seu dia. A resultes d'aquest fet tan simple, resultarà que en els pocs llocs que hi constarà és en les nostres pàgines de la revista (PLAÇA GRAN, n.º 6, pàgina 7).

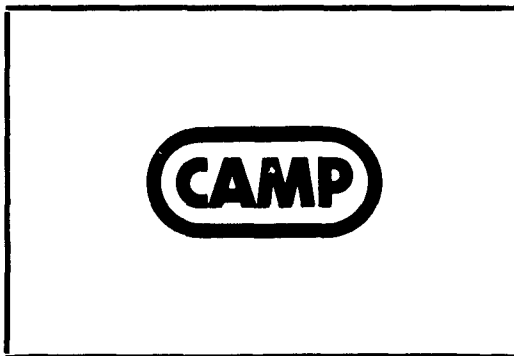
MODIFICACIÓ D'ORDENANCES FISCALS

Es modificaren les Ordenances Fiscals sobre Mercats i també sobre Fires i Festes. Es tracta d'un canvi de taxes sobre les parades de venda.

PRECS I PREGUNTES

No n'hi va haver cap.

Josep Comas i Josep M.ª Farnés

El número 29 de l'«Anella»

Els set-cents cinquanta socis de l'Agrupació Sardanista Granollers, han rebut el número «Anella», Circular trimestral informativa del sardanisme vallesà, de 24 pàgines amb informació de Cardedeu - Granollers - L'Ametlla del Vallès - La Garriga - La Roca del Vallès - Lliça d'Amunt - Marata, Parets del Vallès - Sant Celoni - Sant Feliu de Codines - Santa Eulàlia de Ronsana - Santa Maria de Palautordera i Vilanova de La Roca.

També hi ha el programa d'Audicions de Sardanes del primer trimestre del 1979 de tot el Vallès i un extracte de l'Assemblea General Ordinària celebrada el dia 10 de desembre, en la que la Junta Directiva va quedar constituïda de la següent manera:

President: Carles Rovira; Sots-President: Joan Buil; Secretari: Joan Martín; Sots-Secretari: Agustina García; Caixer: Jaume Camp; Arxiver: Jordi Oliveras; Vocals: Manel Bufí, Enric Fosch i Isidre Cladellas. Delegat d'Anella: Miquel Altimiras.

La tradicional festa de Sant Antoni Abat

Molts recordaran la ressonància que tenia a la nostra ciutat, aquesta festa de tradició del país, entre els associats de la Mútua de Carreters La Vallesana i els que no ho eren, però col·laboraven amb la seva presència a que la Festa de Sant Antoni, fos uns festassa, on al matí es celebrava l'extraordinària Cavalcada d'Els Tres Tombs, a la tarda un bon concert il·luminat amb la cremada de cassoles de rom, i a la nit, un ball familiar, en honor al Capità i els tres banderers.

Aquest any, ens ha fet tristesa contemplar el Sant Antoni Abat, de Victor Moré, a la façana de Can Cunllera, ai, de Can Ribera, tan abandonat i solament acompanyat del seu fidel porquet, la seva festassa ha quedat reduïda a la menja dels tradicionals borregos...

Si bé, demà diumenge, dia 21, a la població veïna de Corró d'Avall, està anunciada la celebració d'una veritable Festa de Sant Antoni, a les 10 del matí, hi haurà Concentració d'Enganxaments i Carruatges, a l'Escorxador Municipal; a les 11, Ofici solemne, a la Parròquia de Santa Eulàlia, i a les 12, Benedicció d'animals i cercavila d'Els Tres Tombs.

Felicitem als veïns de Corró d'Avall perquè continuen celebrant aquesta popular festa d'hivern.

Santa Agnès de Malenyanes de Festa Major d'Hivern

Avui i demà, dies 20 i 21, es celebrarà la Festa Major d'Hivern, a la població de Santa Agnès de Malenyanes, amb els actes següents:

Dissabte, a les 3 de la tarda, en el Camp Municipal Tir al Plat, i a les 11 de la nit, a càrrec de Pere Vilà i el seu conjunt, Gran Ball, que no hi faltaran els del fanalet, robat, i el de casats.

Diumenge, matí a les 11, Ofici solemne, a les 12 Ballada de Sardanes, per la Cobla Jovenívola de Sabadell, i finalitzarà aquesta Festa Major, amb un Festival Infantil i Xocolatada per a tothom, a dos quarts de cinc de la tarda.

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Prevosti
Redacció: Arian Botey, Josep Cardús, Manel Clot, Joan Colomer, Josep Comas, Lluís Diumaró, Josep M. Farnés, Josep Garrell, Esteve Sala, Lluís Tintó.

Col·laboradors: Lluís Bauxell, Pere Canal, Carme Garrell, Ramon Munné, Vicenç Oliveras, Francesc Sala, Esteve Sarroca, Martí Suñol.

Corrector: Jaume Camp

Administració: Montserrat Ponsa

Imprimeix: Gràfiques Garrell

Accident mortal

El passat dilluns, a la tarda, la ciutat es va commoure per l'accident ocorregut a la nena de 9 anys, Rosarito Herrero que a la sortida del col·legi Joan Solans quan anava a la seva llar a l'altura del carrer Colón - General Mola, fou atopellada per un cotxe causant-li la mort.

El dimarts, al matí, els professors i els alumnes del Col·legi van manifestar-se pels carrers de la ciutat portant una pancarta que deia: «Urbano o un paso subterráneo», i al matí del dimecres va celebrar-se l'enterrament de Rosarito que fou una manifestació de condol dels granollerins.

Davant d'aquest irreparable accident mortal, hem de manifestar que s'hauria de posar fortes mesures a la forma desordenada de la circulació, però amb constància, ja que molts utilitaris dels autos i motos van a velocitats no permeses pel Codi de Circulació i segurament s'evitarien molts accidents com aquest que ha portat la desolació a una família.

Activitats de la Societat Coral Amics de la Unió

La Massa Coral i la Coral Infantil han estat molt actives ja que han celebrat concerts a Palou Llerona i a Caldes de Montbui, que actuaren el dia 7 en un festival organitzat pel Casino Caldense la seva intervenció fou molt ben acollida pel públic que omplena el local.

També la Coral Infantil, el passat diumenge dia 14, aquests cantaires granollerins van celebrar la Cantada de Reis i la clausura de l'Exposició de Dibuixos Infantils i Reportatge fotogràfic de diferents actes del 1978 realitzat pels socis Cunill i Riera. En aquesta festa foren entregats els premis i revistes infantils de l'Editorial Bruguera pel president Buñuel, i els directius Blanchart, Angelina Colomer Garrell i Ferré i finalment tots els assistents foren obsequiats amb suculenta coca de Can Ribera.

Els metges vallesans en una sessió d'estudi

La Filial del Vallès Oriental de l'Acadèmia de Cències Mèdiques de Catalunya i Balears i l'Hospital General de Granollers, ha cursat una invitació als metges per a la Sessió del Cinquè Curs de Formació Continuada que es celebrarà el proper dijous, 25 de gener, a la Sala d'Actes de la Mútua del Carme, i en la que el doctor Gaietà Permanyer i Miralda, Cap de Servei de Cardiologia de la Residència de la Seguretat Social, exposarà el tema: La insuficiència cardíaca.

Activitats dels aficionats al Teatre

El Centre Comarcal del Vallès Oriental de Formació i Animació Teatral, ha obert la matriculació en el Casal Pompeu Fabra, carrer Espí i Grau, s/n., dels Cursos: Expressió Corporal, per Pere Noguera; Expressió Oral, per Coraïna Colom i Maquillatge, per Josep Cid. I els Sem.nar.s: Espai escènic, per Vago Pericot, i Introducció a l'Art Contemporani, per Manel Clot.

Sabem que la celebració d'aquestes activitats ha desvetllat un fort interès en els aficionats a l'art de Talia i que fins ara la matriculació és ja molt nombrosa, sobretot en gent de les poblacions del Vallès.

L'Ecologia avui

Sobre aquest tema l'Associació Cultural i l'Associació de Veïns Granollers-Centre han programat unes xerrades que s'iniciaran el dijous, 25 de gener. Santi Vilanova, del «grup de periodistes ecologistes» parlarà del Moviment Ecolog.sta. L'acte es celebrarà, a dos quarts de deu del vespre, a la Casa de Cultura de la Fundació P. Maspons i Camarasa.

Escolania de Montserrat a La Garriga

La Fundació Maurí, entitat propulsora de la cultura entre els garriguencs, el proper divendres, dia 26 de gener, a les deu de la nit, celebrarà a l'església parroquial de La Garriga, un Concert a càrrec de l'Escolania de Montserrat, agrupació coral que honora el nostre país.

Aquest concert té el suport de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, si bé per ajudar a la Fundació Maurí els assistents, que suposem ompliran l'església, hauran de contribuir amb el donatiu de cent pessetes.

Aclaració: En el número passat en l'esquela insertada en la pàgina 5, el cognom deia Font, quan tenia de dir Lluís Bosch i Farràs, granollerí de la família que regenta la firma Agrícola Bosch. Lamentem i ens perdonem, la família i lectors, d'aquest lapsus incompreensible.

Telèfons d'Urgència

Policia Municipal	870 05 11
Guàrdia Civil	870 00 68
Bombers	870 11 72
Parada Taxis	870 10 28
Funerària	870 00 89
Hospital	870 24 00
Policlínica	870 61 00
Metges d'urgències	
de la Seguretat Social	870 01 91
Ambulàncies	870 00 92
»	870 78 61

Llibreria Carbó

fa saber a la seva benivolguda clientela que ha instal·lat una màquina

Fotocopiadora Reductora

que, degut a la demanda, cada dia més accentuada, d'aquest servei, per part dels nostres clients, es feia necessari a Granollers disposar d'aquest nou sistema amb totes les avantatges que reporta.

Anselm Clavé, 36

Telèfon 870 04 32

Granollers

Barcelona: Tàpies - Vostell - Moore

Una vegada més, s'ha de dir que l'activitat artística a Granollers, vessa pobresa i repetició per tot arreu. Els mateixos noms amb els mateixos temes de sempre són els qui s'enduen les glòries i les felicitacions del públic local. «Noi, enhorabona, és molt *bonic* tot això, eh!».

Aquesta setmana hem girat els ulls cap a Barcelona. D'entre les exposicions més interessants, cal destacar-ne tres, tant per la importància dels artistes com per l'interès intrínsec de les pròpies obres. Són les exposicions d'Antoni Tàpies a la G. Maeght, de Wolf Vostell a la Fundació Miró i de Henry Moore a la G. Joan Prats i a la G. Eude.

L'exposició de l'obra recent d'en Tàpies sorprèn per la nova re-utilització de llenguatges i materials, sobretot la matèria i els grafitti. Presenta una sèrie de grans obres, a més de dibuixos, on a partir de la matèria re-crea noves formes amb uns resultats molt suggerents. Quan semblava que havia trobat la fórmula infalible, torna a prendre elements antics i els transforma i refà de nou. És

de recomanar aquesta exposició per la seva qualitat, així com pel curiós fet de que quan hi hagué la mostra Tàpies-Miró-Brossa al nostre Museu, ben poca gent es va prendre la molèstia de passar-hi.

La mostra antològica i retrospectiva de Vostell té l'interès de l'obra poc coneguda i del caràcter no-habitual de la seva pràctica. La mostra és una exposició de documentació i reconstrucció d'accions, happenings, videos, entorns i quadres, que donen una àmplia visió de l'obra d'aquest alemany afincat a Càceres per temporades. A falta d'altres coses, cal veure-la.

Val a dir que que Henry Moore és l'escultor viu més important, i aquestes dues exposicions en són una bona mostra. Per una banda, les escultures reflexen la contínua oscil·lació que Moore té en el binomi figuració-abstracció. Quant a l'obra gràfica, els seus treballs van des dels esboços de figures, que corresponen a una mena d'escultures bidimensionals o a un tractament escultòric de la figura, fins a investigacions més interes-

sants, com ho són les il·lustracions per als poemes d'Auden, en les quals ha copsat l'esperit del poeta anglès. Com que ens és molt poc usual poder veure obra d'en Henry Moore, cal aprofitar aquesta oportunitat.

També són interessants les exposicions de Post-Minimal Americà a la G. Ciento, i la d'en F. Amat a la G. Trece.

Manel Clot

PlaçaGran
Publicació
Granollerina

Subscriuiu-vos-hi!

som
**Auto-Escola
CANO**
avlat ens coneixerà per
**Auto-Escola
SCALEXTRIC**

locals climatitzats · sala de biblioteca ·
bar · música ambiental · sala de teòriques
cabines electròniques

PREUS POPULARS

Passeig de Colom, 29
aviat, una nova secció al
Carrer Roger de Flor, 57
GRANOLLERS

La solució al
**PLA ESPANYOL DE
COMPTABILITAT**

per a la PETITA i
MITJANA EMPRESA

(B.O.E. N.º 240 7-10-74. DECRET LLEI 12-1973 DE 30-11-73)

Una solució STANDARD
per a cada necessitat

LIBRERIA CARBÓ

CLAVÉ, 36 - GRANOLLERS - TEL. 870 04 32

Anècdotes i Xafarderies

• *El Casino lloga el teatre-discoteca.* El Casino-Club de Ritme trobarà amb el Bingo la màquina de fer diners. La greu situació econòmica es salvarà. Despedim-nos de la sala de ball-cine-teatre-discoteca. Els socis es poden preparar a jugar. Ara toca el joc.

• *Finsobe i l'especulació del sòl.* L'Associació de propietaris de Finsobe va adquirir a l'Ajuntament per dos milions un terreny per edificar un aparcament. Ara l'Ajuntament els perdona el deute perquè s'encarreguen d'urbanitzar una plaça. No és d'estranyar que l'economia de l'Ajuntament sigui tan migrada.

• *Les parades d'autobusos estrenen cartells.* S'havien oblidat de col·locar publicitat en els rètols dels trajectes del transport públic urbà. Ara ho han solucionat i molts pensaran amb escreix.

• *El bateig de l'antic edifici de la Mútua del Carme.* Es vol posar nom a les antigues cases de Can Pedrals i Can Pundes, ara ocupades per les entitats culturals i ampliació de Col·legi Nacional Pereanton. El nom que sembla tenir més acceptació és el de Casal Pompeu Fabra. Aviat anirem a bateig.

Policlínica del Vallès

ha decidit d'acord amb les normes sanitàries actuals, suprimir les visites del matí i limitar el número de les mateixes.

Queda l'Horari a dies laborables:
Visites de 4 a 7 de la tarda.

Els dies festius seran permeses:
d'11 a 1 i de 4 a 7 i solament per a DUES PERSONES per malalt, per aquest motiu es proveirà a INFORMACIÓ del corresponent PASE.

Un PASE DIFERENT, serà donat a la persona que, per la gravetat o altra causa quedi com acompanyant de l'internat.

QUEDA TERMINANTMENT PROHIBIDA L'ENTRADA ALS NENS MENORS DE DEU ANYS.

LA DIRECCIÓ

Comentaris d'urgència

Ha mort un infant

El dimarts passat un grup de persones, entre les quals abundaven els infants, es manifestà pels carrers de Granollers, en protesta per la mort d'una nena.

Ignorem, a l'hora d'escriure aquestes ratlles, la forma com succeïren els fets. No obstant, per les veus dels manifestants i les pancartes que exhibien, quedava clar que la nena havia estat atropellada per un automòbil. I la gent demanava la instal·lació de semàfors, o bé l'assistència de guàrdies que regulin la circulació.

Evidentment la lluita per la seguretat dels ciutadans davant dels perills de la circulació de vehicles de motor és molt important i necessària. No podem oblidar que la circulació fa moltes més víctimes que el terrorisme, i en canvi no mou tantes protestes. Sembla que ens hi hàgim acostumat, com si fos una fatalitat de la qual no ens poguéssim lliurar.

I no és pas així.

La circulació és una obra humana i té remeis a l'abast dels homes. I cal lluitar, amb totes les forces, contra aquesta poderosa enemiga de la vida humana.

Els manifestants de Granollers ja demanaven unes mesures ben concretes i no pas difícils d'arbitrar. Cal adoptar-les.

Però a més llarg termini, caldrà crear un nou concepte de les nostres formes de viure. Les ciutats han de ser per a les persones: les dones, els homes, els ancians i els infants. Tots tenen dret a caminar i passejar pels carrers, amb seguretat. Els infants han de poder jugar als carrers amb plena llibertat, i els ancians han de poder prendre el sol a les places.

La feina és llarga des de la situació actual, en que a molts llocs i a moltes hores, ni tan sols es pot caminar per les voravies.

C. U.

Retalls del Butlletí Oficial de la Província

CONVENIS I RESOLUCIONS

5 gener — Disposiciones generales del Convenio Colectivo Sindical de Trabajo de la Empresa Sociedad Anónima Camp (Granollers).

8 gener — Visto el expediente de Conflicto Colectivo de Trabajo instado por los miembros de la Comisión Deliberadora de la representación trabajadora del Convenio Colectivo Sindical de Trabajo, de ámbito provincial, de Embalajes y Cajas Diversas, se dicta Resolución de laudo para el Convenio Colectivo.

ADMINISTRACIÓ MUNICIPAL

8 gener - Montmeló — Finalizadas las obras de urbanización de la Plaza de la Iglesia, y solicitada por el adjudicatario don Elías Font Molins la cancelación de la garantía definitiva que tiene constituida, se hace público... para que en el plazo de quince días puedan presentarse reclamaciones por quienes creyeren tener algún derecho exigible al mencionado contratista...

Finalizadas las obras de construcción de seis aulas escolares, y solicitada por el adjudicatario don Elías Font Molins la cancelación de la garantía... para que en el plazo de quince días puedan presentarse reclamaciones.

8 gener - Sta. Maria de Palautordera — Rendida la cuenta general del Presupuesto extraordinario... para la compra de los terrenos para construir seis aulas de E.G.B. y ampliación zona deportiva escolar..., estarán expuestos al público en la Secretaría de esta Corporación...

Aprobado inicialmente por este Ayuntamiento pleno el proyecto técnico de alumbrado público de la parte baja de El Virgili... estará expuesto al público.

9 gener - Vallgorguina — Ampliación de camino existente, a continuación de la calle Montseny, promovido a solicitud de D. José Puigdefábregas Augé, se somete a información pública durante el plazo de un mes.

Batlle

MATARÓ - GRANOLLERS

Els divendres tanquem a dos quarts de nou del vespre, no esperi comprar el dissabte a la tarda

FOTOGRAFIA - DISCOS
ULTIMES NOVETATS

Decret de l'Alcaldia Sobre l'Aparcament Subterrani de la Plaça Barangé

Un atac a l'Administració Central en defensa de l'empresa constructora

Aquesta alcaldia, vist l'escrit que han presentat diversos veïns d'aquesta ciutat demanant informació sobre l'estat de les obres relatives a la construcció de l'aparcament subterrani a la plaça Barangé, en ús de les facultats que em confereix la present legislació ordeno sigui facilitada la següent informació:

1. Aquest Ajuntament i a través de Vivendes Municipals de Granollers, empresa de la qual disposa amb la única i exclusiva finalitat de construir vivendes de construcció oficial, va procedir seguint les normes del reglament de contractació de les Corporacions locals de 9 de gener del 1953, a convocar licitació per adjudicar les obres de construcció del denominat projecte número dos situat a la barriada de Cal Mònic, integrat de 380 vivendes de protecció oficial, nivell segon, categoria tercera, actualment convertides en vivendes socials. A l'esmentada licitació, malgrat haver estat publicada en els diaris oficials corresponents, i encara que van sol·licitar informació més de cinquanta empreses de primer ordre, únicament es va presentar Parking i Obres. A aquesta empresa pel seu caràcter d'únic licitador se li va adjudicar l'obra, d'acord en la sessió celebrada per l'Ajuntament, constituïda en Junta General.

2. Més tard, l'Ajuntament de Granollers, seguint les normes indicades en els reglaments de contractació i serveis de les Corporacions locals va treure concurs per adjudicar en règim de concessió administrativa la construcció d'un aparcament subterrani a la plaça Barangé, seguint el procediment d'altres ajuntaments de la província, i d'acord amb les normes d'aquest darrer reglament. La concessió administrativa consistia en qui construís o financés l'esmentat aparcament subterrani podria explotar-lo durant el termini màxim de cinquanta anys. D'aquesta manera es resolva la prestació d'un servei sense desembossar l'empresa de l'administració municipal.

Com en el cas anterior, malgrat ésser moltes les empreses que s'interessaven per aquesta obra, únicament es va presentar Parking i Obres, seguint-li adjudicada l'obra per acord del ple d'aquest Ajuntament.

3. Totes dues obres es començaren en les dades previstes en els plecs de condicions que serviren de base per les licitacions.

4. L'obra relativa a la construcció de vivendes havia de finançar-se: en quan al 10 per cent, l'havia d'entregar els adjudicataris, en quan el 90 per cent restant, l'havia d'entregar el Ministeri de la Vivenda, mitjançant uns préstecs que havien de concedir el Banc de Crèdit de la Construcció. Quan foren concertats aquests préstecs amb l'esmentada entitat bancària en lloc de concedir el 90 per cent legislat, únicament ens varen concedir préstecs per un total de 47'11 per cent.

Davant d'aquest «desfase» de la financiació tan considerable ens va resultar impossible de fer i, per indicació del Delegat provincial de Ministeri de la Vivenda i Subdirector general de l'Institut Nacional de la Vivenda, es varen convertir en vivendes socials. D'aquesta obra el règim permetia la següent financiació: 15 per cent a càrrec de l'adjudicatari i el 85 per cent restant mitjançant les caixes d'estalvi i banca privada a Madrid, per la construcció i promoció de la vivenda social a Catalunya.

Malgrat tot això, encara que existia suscrit aquest conveni, ni les caixes d'estalvi de Catalunya, ni les de la resta d'Espanya (1) banca privada, van voler complir el convingut amb l'Institut Nacional de la Vivenda i en definitiva facilitar a l'Ajuntament de Granollers i als adjudicataris la financiació que havia establert la legislació de vivendes socials.

Per la seva part el contratista havia lliurat certificacions d'obra per valor de 76.000.000 de ptes. que l'Ajuntament no ha pogut atendre per l'especial circumstància, que fins el dia d'avui no s'ha rebut ni cinc cèntims de la financiació que prometeren els Ministeris de la Vivenda i Hisenda, mitjançant els diaris oficials.

Conseqüentment la manca de pagament de les certificacions d'obra ha pro-

Segueix a la pàg. 8

Natura i contra El Parc p i el J

Un grup, jo diria de bons ciutadans, sense però, pretensions polítiques de partit, vàrem agrupar-nos —sense tampoc estatuts ni signatures— en un afany de dedicació a la ciutat. Així va néixer el Museu Arqueològic; amb el Servei de Defensa del Patrimoni un Centre d'Estudis; l'Exposició de Roses i Clavells; militàvem en Institucions Culturals Esportives: L'Agrupació Excursionista, etc. Una de singular, encara que de vida curta, fou «El Centro de Iniciativa y Turismo del Vallés Oriental». De totes aquestes tasques altruistes i llgades so.s amb germanor, naixeren bones publicacions, conferències, seminaris, etc. Del «Centre D'Iniciativa», concretament, veieren la llum dues monografies, fetes pel que sotasigna aquest article:

«El Parque Natural del Montseny» 1953 i el «Parque Municipal» (1954). La primera fou molt polèmica en determinats sectors; l'altra va romandre fosilitzada en els arxius municipals, als quals es va entregar, i sols aparegué quan ja no tenia sentit el considerarla. M'explicaré. Heus ací que, fa uns pocs anys, l'Ajuntament va decidir utilitzar uns terrenys, que li havien reverut, procedents de l'estació de M.Z.A. de la R.E.N.F.E., per tal de convertirlos en un parc municipal. Arribat aquest moment, sembiava lògic que es consues la monografia escrita sobre aquest particular, fins i tot, que hi hagues una consulta pública entre entitats que podien haver-hi aportat iniciatives. Això, però, no va ter-se en aquell moment i una Comissió Municipal va encarregar-se de traduir el projecte; després vingueren les consideracions, però el projecte ja estava desenrotllant-se. Si ara o en aquell moment, —que és el mateix— se ns hagués dit quin judici ens mereixia el projecte inicial, hauríem contestat que si bé tenia, bàsicament, un contingut vàlid, podia sofrir modificacions. Una singularitat, que havíem proposat era el seu sentit educatiu, com una de les essències de tots els parcs i estaments públics. En aquest cas proposàvem d'aver-hi plantat tots els arbres del nostre Vallés, i arbusts més singulars —amb les limitacions oportunes—, constituïnt-se en un petit jardí botànic i amb semblant despesa que qualsevol altra plantació, però d'un valor inestimable per a les escoles, ja que totes les espècies haguessin estat retolades amb els seus corresponents noms, populars i científics. Quan se'ns va contactar —recordant segurament la nostra monografia— les contractacions ja estaven fetes, i malgrat la bona voluntat de l'executor municipal, encarregat d'aquest afer, i el jardiner que l'havia de portar a cap, no va ser possible traduir la iniciativa. La manca de diàleg i coherència col·lectiva es paguen cares.

A part d'aquest neguit, Granollers no té cap més espai verd. No sabem com

lic lí privat

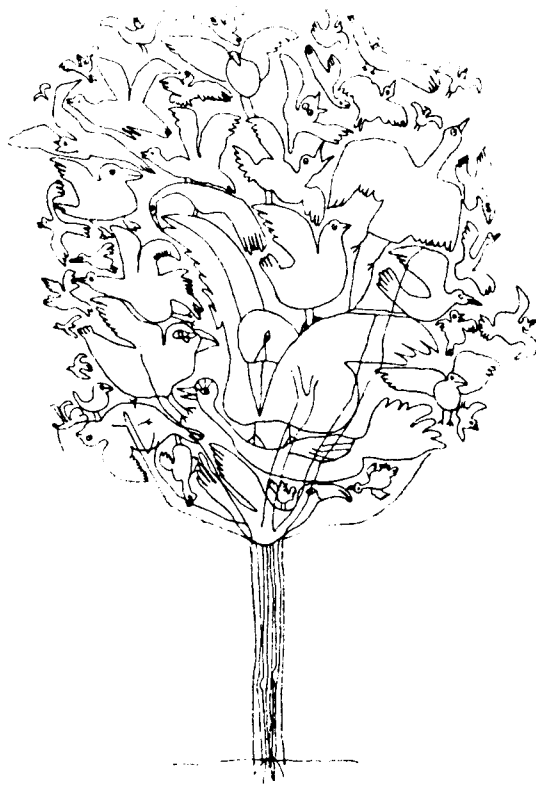
acabarà la urbanització de la vorera esquerra del nostre riu Congost. En un aparent «gran esforç», que es féu per part del «I Consejo Económico Sindical de la Provincia de Barcelona» i que fou per als que ens prenguérem la tasca amb bona fe, un autèntic desengany— entre molts d'altres problemes de la nostra ciutat i comarca, va estudiar-se aquesta qüestió. En els estudis presentats hi quedaven ubicats, en aquesta platatorma: un parc públic, un gran espai per a manifestacions públiques i populars, instal·lacions esportives i, fins i tot, la proposta d'estudi d'un hipòdrom al servei de Barcelona i de la comarca, que res no tenen en aquest sentit.

En el transcurs del temps, els terrenys han esdevingut, dia a dia, quelcom prohibitiu, i el pam aviat serà una mida massa gran i haurem de parlar de centímetres quadrats en comprar una parceHa. Amb aquestes perspectives i el creixement de la nostra ciutat, el desorbitat de Canovelles i les problemàtiques que oferiran els pobles que ens envolten, allunyen el poder consolidar, i afegir a les ciutats, espais verds amb la proporcionalitat que els correspon.

Contràriament, veure com cauen els arbres, és una imatge diària, i és que el valor d'aquests elements, dissortadament, ni ha estat entès pels grans, ni

s'explica a la mainada a les escoles. Així no es podrà fer mai res, puix que prendre decisions no ha de valer la força sinó el convenciment.

Producte de tot això dit és veure com s'han malparat les cases amb el seu hortet i els jardins privats que envoltaven les construccions anomenades «torres», tant definitòries del modernisme. A La Garriga encara en queden moltes. A Granollers sobren els dits d'una sola mà per a comptar-les. Unes i altres, però, en lloc d'ésser estimulats són perseguits pel nostre Ajuntament com a terrenys inútils, descurats o d'un superluxe, classificant-los amb el menyspreu de «solares sin edificar», «castigant-los» amb un arbitri elevat,

segons la seva extensió i al marge del que ja paguen —per mitjà del catastro—, amb la contribució territorial.

El «Jardi Privat» mereix, a tot Centre Europa, una protecció i estimul notables. A Nord Amèrica obliguen a instaurar-lo. I és que aquests espais, no actuen, —com sembla desprendre's del criteri municipal granollerí—, sols en benefici dels que els posseïxen, sinó que tenen una funció social ben marcada. La suma d'aquests «espais verds» constitueixen un autèntic parc d'utilitat pública. Cada dia van naixent més «monstres de ciment» i els habitants d'aquestes edificacions —d'alçades impròpies per a l'estabilitat de l'home, en tots els ordres—, trobarien en el «Jardi Privat», una col·laboració.

La nostra ciutat —i no és excusa dir que igual passa a les que ens envolten— no té els espais verds que li corresponen segons els mínims establerts.

Per veure com podem jutjar la nostra problemàtica, direm que el model mitjà de ciutat europea és, referit a uns cens de 250.000 habitants, d'uns 20 m.² per habitant, i les de l'ordre de 40.000 habitants —o sia com Granollers— pot estimar-se en 15/16 m.². Així mateix la «Ley del Suelo y Ordenación Urbana» recomana, un mínim de 10 m.² per habitant. Que lluny estem de com està establert en països veïns i, fins i tot, del que la Llei ens diu!

Per tant, qualsevol aportació o disponibilitat que se'ns ofereixi l'hem d'aprofitar com una aportació primordial per la vida de les nostres viles.

Per als nostres recaptadors municipals aquestes «relíquies» són objecte d'una persecució. Bonic agraïment a una absència d'especulació!

La Constitució, que acabem d'aprovar, sols parla, en l'article 45, del Medi Ambient i la qualitat de vida, i encara que sols ho fa a títol enunciatiu, és ben clar que, tot el que siguin espais verds, mereixen respecte i estimul.

El Parc del Montseny

Una de les monografies esmentades, publicades pel «Centro de Iniciativa y Turismo del Vallés Oriental», va ser la del: «Montseny Parque Natural».

Partint del «Patronato de la Montaña del Montseny» vàrem estructurar un tipus de complex que, abandonant conceptes avui anacrònics, tenia la pretensió de convertir-se en el gran parc de les províncies de Barcelona i Girona.

La tasca era ambiciosa i, per tant, les dificultats havien d'ésser moltes. La data de la monografia esmentada correspon a l'any 1953 i, fins fa pocs anys, no es van escometre, seriosament, els estudis pertinents. La Diputació de Barcelona va crear el «Servicio de Parques Naturales» i, dintre aquest Organisme, es va elaborar la programació. Com ja és propi de les nostres Institucions, no fou pas la col·laboració sincera la que va presidir. Voltant al redós de la política oficial i de incoherència en el treball han anat passant els anys, interferits, així mateix, per la incidència de les Diputacions de Barcelona i Girona, ambdues interessades en el Parc, puix que les seves demarcacions territorials hi tenien confluència.

El 26 de juliol de 1977 la Comissió provincial d'Urbanisme de Barcelona, va aprovar-ho, i el 26 de gener d'enguany ho féu la de Girona. Arribat aquest moment ja es podia treballar amparats per la Llei.

Malgrat el gran treball realitzat, per aconseguir fer del projecte del Parc del Montseny una realitat, no s'ha pas avançat el que hom voldria, i la tasca tècnica ha estat molt per sobre de les efectivitats pràctiques.

Tots sabem el què costa portar a terme una empresa, a més a més, si ha de passar per les complexitats de l'Administració, però és un fet evident, que, en el cas del nostre Montseny, cada dia que passa són un munt de perjudicis els que es produeixen, en qualsevol dels ordres que els considerem.

En les tasques que vàrem esmentar, portades a cap pel «I Consejo Económico Sindical», es proposava, ben clarament, l'eslogan «Granollers, porta del Montseny». Aquest anhel el vàrem fer arribar als Estaments municipals però no tingué el més petit ressò. La situació de la nostra ciutat i la capitalitat d'un Vallès ple de neguits, que arriben

fins a la nostra muntanya, semblava una ambició positiva i plena de lògica. Una vegada més, però, vàrem sentir l'angoixa del treball estèril.

No podem glosar en aquest article el que voldríem dir i mereix el Montseny. Les dades esgarriadores de la degradació del medi ambient, ens semola que són ben definitòries d'un perill en el que tots hi estem implicats. Reflexió, estudi i traducció, són bones medicines que, des de l'escola, a tots els nivells, han de fer-se consigna.

Salvem els nostres camps, jardins i espais verds. Siguem generosos amb el preservacionisme en general i sapiguem dominar l'egoisme tecnològic, aplicant les meravelles del cervell en instaurar un viure més senzill i millor. No siguem esclavitzats per la tecnologia inútil i de caprici que se'ns ofereix com una temptació sense sentit, i si les forces ens manquen, donem una mirada al nostre Montseny, regne de la pau i de l'equilibri, on hi tenen estada els Déus de la prudència, de la sensibilitat i la noblesa de cor i esperit.

Antoni Jonch i Cuspinera

Decret de l'Alcaldia

ve de la pàg. 6

duït una situació econòmica tan crítica i delicada a l'empresa adjudicatària, que ha produït una descapitalització tan enorme que l'hi ha impedit no solament acabar les obres relatives a les vivendes, sinó a la del aparcament subterrani, devent anar en suspensió de pagament per evitar una fallida que se li havia instat.

Davant d'aquesta situació de la que l'Ajuntament de Granollers no es pas responsable —sinó l'administració competent, que promulga una legislació econòmica i que llavors no la compleix— sí es responsabilitza moralment de la situació actual de l'empresa adjudicatària. I s'entén que, ni moral ni honradament, no s'ha de procedir al rescat de la concessió en aquest moment, màxim si es fa la consideració que, havent-se practicat gestions amb el Banc Hipotecari d'Espanya, existeix la possibilitat que es concedeixin préstecs hipotecaris per a la construcció d'aquestes vivendes socials i es paguin les certificacions que s'adeuden, i d'aquesta manera Parkings i Obres resoldrà la seva situació i acabarà els compromisos que havia contret.

També entén aquesta Alcaldia que, per un millor i més ampli coneixement de tot el que aquí s'indica i del problema que afecta aquest Ajuntament en relació a la promoció de vivendes, sigui facilitada a tothom que ho solliciti un exemplar de la memòria que s'ha redactat des de la data en que es va constituir fins el 30 de juny de 1978.

Donguis trasllat el present decret a tots els senyors que s'interessin.

Nota. — (1) Lamentem que per un defecte de gravació no poguem transcriure literalment aquesta frase, encara que pel sentit podria dir «i tampoc la banca privada».

Els adobs i les maceracions...

Si preneu els aliments tal com vénen del mercat i els utilitzeu, o, si abans de consumir-los els adobeu i els deixeu reposar uns dies amb els aditaments adequats, veureu que la diferència és notòria a l'hora de menjar-vos-els. D'aquí la importància de les maceracions i adobs, i saber servir-se de les herbes i espècies apropiades en cada matèria.

Macerar, consisteix en introduir les viandes o peixos en uns líquids preparats generalment a base de vi, espècies, herbes, olis diversos, etc...

Quan vulguem bullir un peix, per exemple, cal que preparam abans una maceració a base de tres parts d'aigua per una de vi blanc sec, unes cullerades de bon vinagre, llorer, farigola, alls, ceba, julivert, sal i pebre. Una vegada aquest brou ha bullit una mitja hora, poseu-hi el peix, però durant molt poc temps. Si és peix a talls o bé llagostins, cinc minuts són suficients. Deixeu després que el peix es refredi en aquesta preparació.

Si allò que voleu macerar són unes peces de caça, serviu-vos d'un bon vinagre, llorer, farigola, alls, cebes, pastanagues, julivert, sàlvia, sal i pebre. Deixeu-hi les peces netes almenys tres dies. Cal que abans de rostir-les després, les ben escorregueu. El suc que sobri el podeu afegir al rostit.

Si la carn a macerar és un tros per a rostir o un filet de peça per a fer al forn, el preparareu primer amb sal, llimona, mostassa, sajolida (o estragó o romani) i la ben banyareu amb un bon

vi negre; cal que la remogueu sovint.

Si es tracta de porc, els aditaments més adequats són el vi blanc sec, la menta el clau, el marduix. El vi, pot ser substituït per un vi de Madeira.

Entenem per adobar: Amanir, assaonar les carns o peixos.

Si es tracta de peixos, cal amanir-los amb oli d'oliva, sal, llimona i fonoll. També hi són bones unes gotes de Chinchón sec.

Si allò que voleu preparar són bistecs, els amanirem també amb oli, sal, mostassa, llimona, farigola (pot ésser substituïda per estragó o per sajolida).

Val a dir que aquestes són unes maceracions i adobs base, que ja es poden ampliar amb moltes més espècies, amb tòfones etc., però això depèn ja de la imagnació i possibilitats de cada cuiner. Si més no, és important anar-ho variant i assajant, ja que és així com sorgeixen noves idees.

Jo voldria suggerir-vos de tenir sempre a mà uns pots de vidre amb olis diferents ja que alhora són decoratius per la cuina promptes a servir-vos per a qualsevol preparació d'emergència. (Per assaonar uns bistecs a la planxa, etc.).

Oli amb all, julivert i farigola. Oli amb fonoll. Oli amb sajolida. Oli amb menta.

Per acabar proveu aquesta preparació per assaonar amanides d'escarola, enciam etc. Oli, vinagre, sal, una punta de mostassa i una bona cullerada de crema de llet.

Montserrat Ponsa i Tarrés

La vista és la que treballa

Avui parlarem d'uns barbarismes que hem observat darrerament a la nostra Revista. Es tracta de les paraules: *maca*, *prenda*, *demés* i *ademés*.

El mot *maco* (i el seu femení *maca*), potser barroera catalanització del mot castellà *majo* (per l'estil de *quefe* = *jefe*), l'hem de substituir per *bonic* o bé *bufó*. I l'expressió, també tan corrent, *fer el maco*, per *presumir*, *fer goma* i, fins i tot, *fer el pinxo*, segons s'escaigui.

La paraula castellana *prenda* té diferents traduccions. Si volem dir l'objecte que serveix de garantia d'un deute o contracte, usarem *penyora*, *fermança*; si ens referim a qualsevol de les parts del vestit o del calçat: *peça*; allò que un estima intensament: *joia*, i quan vulgueu expressar perfecció o condició bona, *qualitat*.

Els mots *demés* i *ademés* (traduccions literals dels castellans *demás* i *además*) tan sovintejats per tots nosaltres (recordi's, per exemple, la frase inserida a moltes esqueles, *i demés familia*) són inacceptables en català.

Demés pot ésser substituït per *els altres*; *tots els altres*, *tots altres*, *els restants*, etc. Així, no hem de dir *hi havia en Josep, la Maria i els demés germans*; sinó... *i els altres germans*. Tampoc no podem dir: *Només votaren sis a favor i els demés s'abstingueren*; sinó... *i els restants s'abstingueren*.

Ademés pot ésser substituït per *encara*; *a més*; *a més a més*; *també*; *encara més*; *ultra això*; *així mateix*; *no res menys*; etc., segons millor s'escaigui a la frase.

Així, no direm, *tenien tot de joiells i ademés moltes pedres precioses*; sinó... *i encara moltes pedres precioses*. No direm: *Aquella qüestió li va causar, ademés del disgust, grans pèrdues materials*; sinó... *ultra el disgust*. Tampoc no direm: *ademés d'incomprensible...*, sinó: *a més d'incomprensible...*

La paraula *demés*, segons mestre Fabra, només la podem usar en català quan vulguem dir *encara*, *a més d'això*. Exemple: *Ha comprat això i allò, i demés, allò altre*.

També hem de recordar que *de més*, en dos mots, vol dir, *en excés*, *de sobres*. Així, *m'ha donat una pesseta de més* (me n'havia de donar cinc, per exemple, i me n'ha donades sis).

Finalment, aprofitem aquesta avinentesa per a remarcar que al nostre escrit «Les felicitacions nadalenes», s'esmunyí, en parlar de l'alegria del Nadal, la paraula *irradicar-la* (que no vol dir res). Creiem sincerament que el bon sentit dels nostres amables lectors ja intuï que la paraula exacta era *irradiar-la*.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

Garatge PEDRO

Carburació Alineat de direccions

Passelg de la Muntanya, 22 - Telèfon 870 0991 - GRANOLLERS

De la vida estant

Dèbils i capriciosos, no us ho agrairan mai

D'una banda, fou la febre de la motocicleta, de l'altra, la voluntat de satisfer la il·lusió del fill i l'esperança d'un redreçament escolar, qui en decidiren la compra.

Com era d'esperar, una motocicleta desproporcionada, atesa l'edat del noi i la impossibilitat de qualsevol mena de llicència de conduir. Encara que n'aparenta més, el noi no sobrepassa els dotze anys.

Ara, tenim el noi feliç, el pare esperançat, les tensions minvades i la convivència millorada. El rendiment escolar també ho acusa. Ho sàpiguen o no, mútuament s'han domesticat.

Quan tot semblava resolt, arriba l'im-

previst. No, no és l'accident. És la policia. Detura el noi i li demana la documentació. La seva, naturalment, i la de la motocicleta. Tot plegat, retenció d'aquesta i possibilitat de multa.

Aquest és el marc de l'anècdota. L'important, però, el significatiu, és la resposta del noi al company que li diu: «Ai, el teu pare, quan ho sàpiga». «El pare, respon el noi, ja s'apanyarà prou! Allà ell! Sinó, perquè me la comprava. Ja no sabia que no tenia l'edat!».

Indubtablement, el noi té un cruel sentit de justícia. D'agraïment, fins i tot. Per això no agraeix la debilitat del pare, per això la denuncia. Sap que, a la llarga, la debilitat del pare el fa dèbil i voluble.

Això, no li ho podrà agrair mai. Li ha donat gust, però no l'ha fet home. S'ha tret el problema del damunt, sense resoldre'l. Per por, per covardia, per comoditat o, potser, per un amor mal entès, fet de claudicació i de feblesa.

No, els pares, no han d'exasperar els fills. No faig l'elogi del rigor. Faig l'elogi de l'exigència. No han de fer-los la vida impossible. Ben al contrari. Però, fer-la possible, no vol dir fer-los capriciosos, volubles i dèbils. Dictadors en potència. Tampoc no vol dir deixar-los a mercè dels instints, desarmats i indefensos.

Vol dir ajudar-los a fer-se lliures, crítics, exigents, coherents. Ajudar-los a aprofundir en ells mateixos, trobant-se i aclarint-se. Ajudar-los a descobrir nous horitzons, més enllà d'ells mateixos i alliberadors.

Ni abdicant ni desertant, no farem possible la vida. Ni inhibint-nos ni consentint-ho tot. Ni fent la vista grossa ni tampoc tapant-nos ulls, orelles i boca.

Ho aconseguirem, sent-hi discretament presents, passant al davant, dialogant, compartint, esperant. Certament, donant-los confiança, tota, però no desententant-nos d'ells.

La desconfiança del que recela sempre, fa mal. La confiança del que es desentén i es despreocupa, desintegra. Dues versions del no creure en l'altre, dues maneres de no acollir-lo.

Acollir-lo i creure-hi és deixar-se qüestionar i prendre-se'l seriosament. De còmode, us ho ben asseguro, no en té res. Però és l'única tasca possible i eficaç. Escoltar-se i respectar-se mútuament no serà mai una tasca fallida, no serà mai una pèrdua de temps. També us ho ben asseguro.

Josep Cardús i Grau

GLOSES

La decadència de la qualitat

En aquest constant gemegar de les dones de la casa, quan s'entretenen a ponderar el preu actual de les coses, comparant-lo amb el que abans tenien, li ha tocat el paper de protagonista a l'argentada i alhora rovellada arengada.

Diuen que ara cada peça val quinze pessetes. «Al meu temps —deia una comentarista— una carnososa i ben premsada arengada valia cinc o deu cèntims, segons la seva mida».

—Ja hi som! —ens hem dit. Com hi ha món, no costa gaire de fer aquestes comparacions monetàries, tant si es tracta d'arengades com de qualsevol altre article alimentari.

Defugim sempre aquesta mena de comparació de preus que tant s'estila. Més aviat ens decantem a fer notòria la minva de qualitat que han sofert nombrosos articles de l'art de l'alimentació; i si bé sembla que les arengades no han patit un notable desmèrit, sí que l'hem observat en d'altres menges abans molt ben famoses. Ja no són ni l'ombra del que eren en aquell temps perdut ara en l'antigor.

Fa pocs dies la nostra intel·ligent i ben documentada col·laboradora, que es dedica a comentaris gastronòmics en aquesta publicació granollerina, ens parlava de la facilitat amb què ara es troben a la venda les guatles i les perdius. Ho tractava amb el seu bell estil tan apropiat per a fer-vos venir ganes de menjar-ne. Però ara ja no podem dir-ne «plats de caça» Ara, aquests prestigiosos ocells gallinacis han perdut el dret a ser catalogats així, perquè són criats en unes granges especialitzades que els reprodueixen, ben engabiats, en gran abundor.

I per més que siguin cuinats un cop «faisandés», o sigui després d'uns dies de ser morts i a punt de patir un començament de descomposició, no poden comparar-se amb el gust aromàtic i delicat que sempre tenien, tot i que els hagin preparat com abans, amb un gra d'all, mitja dotzena de cebes petites, un ramet de marduix, orenga, romaní, llorer i farigola, un tomàquet madur (pelat i trinxat) una copeta d'aiguardent, un raig de vi blanc, i tot amanit amb vinagre, sal i oli que és com són més recomanables.

Hem caigut, doncs, en el pecat de demanar en un restaurant de fama, un plat de perdiu que tenia el gust de tots els ingredients aromàtics anomenats suara, però li faltava la marca de la bona qualitat: aquell perdigó de plom que abans hi trobàvem, com una prova de la seva autèntica procedència boscana i, per tant, amb tota la gloriosa facultat de poder ser anomenat un veritable «plat de caça».

illa sports
tot per a l'esquí

Generalíssim, 165
Telèfon 870 16 34
GRANOLLERS

CLASSES D'ANGLÈS

Grups limitats

Telèfon 870 08 55

Gavineta xafardera

Olga, feminista

Una voladissa de gavines, que venien del Nord a la recerca de països càlids per a passar l'hivern, em recordaren el meu habitat natural el mar.

Eren un grupet no massa nombrós, que acabaven de travessar Europa pel dret, per fer el camí més ràpid.

Vaig emprendre el vol per saludar-les i saber noves del nostre món. En veure'm, es varen deturar i una d'elles, molt joveneta, va parlar amb mi.

—Si veïssis! Una ona de fred ho ha glaçat tot. Hem hagut de fugir pel dret, per damunt de muntanyes nevades precioses i llocs de somni, ja que de no fer-ho així el fred ens hauria arripegat i no hauriem resistit.

Ella va seguir explicant-me el seu viatge, però el que em va fascinar més va ser tot el que em va dir de la neu i em va fer venir desig de conèixer-la. Elles varen seguir la seva migració, i tot seguit, en Daar, ja inseparable amic meu, em va donar referència d'on podia anar a veure la neu.

—Aprofita el migjorn que ara bufa fort i vola cap el Nord. No trigaràs a trobar-te enmig de muntanyes nevades, on els humans es dediquen a pujar amb uns aparells mecànics i a baixar després, tot reeixint per sobre de la neu. Ves amb compte amb el fred...!

Em vaig emportar unes sardinetes que m'havien donat a una peixeteria de la plaça, amb qui m'havia fet amiga; i al cap de dues hores curtes, vaig arribar al lloc que el colom m'havia indicat.

No tan sols tot estava cobert de neu, sinó que, endemés, hi estava caient una gran nevada. Una mica preocupada per la meua supervivència física vaig cercar un recer. Hi havia una edificació de fusta, d'on sortia una telecadira que estava aturada. Molta gent estava treballant allà, sota la nevada. Una xemeneia de la que en sorgia un fum acollidor em va adreçar fins una llar de foc. Ningú no em va veure entrar-hi.

A la llar de foc, escalfant-se, hi havia una noia, que malgrat que era un ser humà, no es va estranyar de la meua presència. Em va donar un trosset de pa, que acabava de torrar aquell moment al foc.

Sense que li preguntés res i segura que jo podia comprendre-la, va començar a explicar-me coses.

—Sóc Olga...

Olga era rossa, amb una gran cabellera nuada en una grossa trena que queia per la seva esquena. Un xic escabellada, i el rostre una mica emmascarat de pintura. El seu rostre, tendrament bonic, es veia solcat però per una espècie d'onada immòbil de tristesa.

—Sóc una encarregada de pistes...

Els seus ulls blaus, com aquell cel del meu mar d'abans, parlaven també.

La seva feina era molt dura: Deixar les pistes netes per quan arribessin els esquiadors.

—Arrenca-cardets, aparta-pedres, clava-estaques, escapça-branques... totes aquestes són les meves feines...

Les seves mans estaven tallades pel fred, malgrat els guants. Una de les seves botes estava rebentada i lligada amb un cordill. Els seus pantalons eren de franela, no gens adequats al fred. Portava altrament un gros «anorak» vermell, una mica atrocinat.

—Cada dia pujo a Puigcerdà, amb l'autocar de l'Empresa, i «vinga», fins al vespre...!

Havia obert una carmanyola i estava menjant un tros de carn. Quan jo vaig treure una de les meves sardinetes, ni se'n va estranyar. Ella, com jo, també portava el seu menjar al damunt.

—Ja n'estic farta, però què puc fer? Ara tinc feina per quatre o cinc mesos, fins a l'abril. Després, Déu dirà...

Encara que a voltes m'acariciava l'esquena amb naturalitat, —com si acaronar una gavina a dos mil metres d'alçada fos la cosa més normal del món—, no em mirava. Els seus ulls clars tenien els reflexos vermellors del foc que guaitava fixament. Hi havia també un estrany to, grisós, que feia joc amb la seva soledat.

Vaig pensar que em trobava davant d'una feminista sense saber-ho ella mateixa; una feminista de base. Una noia que portava sobre d'ella la seva feminitat, un treball d'escarràs, i la inseguretat del pervindre. Amb totes les obligacions dels homes, amb el treball dur dels homes, però amb un cos de dona. I amb les injustícies humanes dels homes vers la dona.

Com s'ho havien embrollat tot, els humans! Lleis, regles, moral, família, traumes, tabús, problemes, diners... tota una tirallonga d'obligacions creades artificialment. I per poder seguir el joc, una noia joveníssima havia de treballar a dotze graus sota zero, per guanyar quatre diners i sobreviure uns pocs mesos.

Arribaria el vespre a casa, trossejada de cansament, i així passaria les setmanes, i els mesos d'hivern.

Olga feminista, es va aixecar, per anar a pintar unes estaques de colors vermell i negre, i em va dir «Adéu».

—M'agradaria tornar a veure't— va afegir, amb un somriure breu. I sense haver manifestat en cap moment ni una mica d'estranyesa, se'n va anar.

Feia pocs minuts, quan xerràvem, li havia fet una pregunta muda que ella va comprendre perfectament.

—No, no sóc feliç. Sovint, m'arriben unes ganes boges de plorar, i la cosa més trista és que ni jo mateixa sé ben bé per què...

Tornant cap a casa i pensant amb tot això, m'alegrava de ser una gavina, estar lliure doncs així podia estar lliure d'aquella absurda i grotesca humana virtut.

Ostres! I m'havia oblidat de conèixer la neu!

Gavineta

Esports

El bàsquet local capdaverter del seu grup

El Bàsquet local, està eufòric aquesta temporada, està aconseguint excel·lents resultats, fins el moment, a la Lliga Nacional, la màxima competició del estat espanyol, hi està aconseguint un paper més que brillant.

El Granollers de moment ocupa el quart lloc a la classificació, ha guanyat tots els partits que li pertocava guanyar, i ha perdut tots els que li corresponia perdre, al Bàsquet d'aquest país hi han tres equips al davant, que fan llur competició, la resta d'equips en fan pràcticament una altra, si bé amb alguna llambregada que fa trontollar als grans i decideixen la competició, així és, com el Granollers en aquest moment, es capdaverter del seu grup, el segon, això sí, ha guardat respecte a les categories, als tres primers: Madrid, Barcelona i Joventut de Badalona (ni tan sols els hi ha presentat batalla, en canvi amb els demés els ha anat picotejant fins situar-se en el lloc destacat que ocupa.

Diumenge passat, el Granollers, jugà contra el Joventut de Badalona en el Pavelló local, el públic omplenà la grada, esperaven un bon partit amb il·lusió d'un possible triomf local, no va poder ésser, es veu que encara hi han classes, i els visitants s'imposaren amb una certa rotunditat 82-102, tot una llàstima ja que a l'equip local, enguany sols li faltaria un resultat favorable amb un d'aquests tres potents equips, per ser important del tot, de moment ens tindrem que anar conformant ocupant el nostre lloc, el qual sembla ja força consolidat, i que per tant es podrà anar mantenint mentre l'empresa patrocinadora, pugui mantenir al Granollers-Areslux, ens en tenim d'alegrar, tant pel Granollers, com per la bona marxa d'una empresa granollerina.

J. Comas

CLASSES PARTICULARS, A HORES CONvingudes, DE TAQUIGRAFIA I MECANOGRAFIA

ES DONEN CLASSES PARTICULARS A TOTA PERSONA QUE VULGUI INICIAR-SE EN FRANCES I ANGLÉS.

CLASSES PARTICULARS, A HORES CONvingudes, PER A PERSONES QUE VULGUIN APRENDRE ESCRIURE BE EL CATALA

TRUQUIN AL TEL. 870 05 86 (DE 7 A 10 DEL VESPRE)

Sobre Pasolini i l'Exotisme

(1) Anant a una font tan primària i efectiva com és el diccionari, hom pot llegir que la paraula *exòtic* va derivar com «introduït d'una contrada estrangera». Però el significat ha degenerat: el que en principi sembla ésser un mot d'ús, per a dir-no d'alguna manera, duaner ha esdevingut de diferenciació cultural, i més concretament de diferenciació de la cultura occidental. Així considerem exòtic un film hindú o senegaiès o la cuina xinesa i ditriciament no oïrem d'un western o d'una tragèdia grega o de la cuina italiana, quan tot això, donant per vàlides totes les fronteres imaginàries, és estranger.

I més encara. Darrerament al terme exòtic se l'identifica amb *sofisticat*: quantes vegades hem sentit dir que, per exemple, «Emmanuelle» és una pel·lícula exòtica i sofisticada perquè passa a Tailandia i s'han quedat tan amples? I les paraules no tenen res a veure, perquè si la segona es refereix a la cosa falsa i a l'enganyifa («desnaturalitzar una substància, medicament, etc. mesclant-hi una substància estranya»), la primera és la cosa estranya propiament dita, que no falsa.

Doncs bé, hi ha una connotació a exòtic que sovint no se li dona i que hom voldria reivindicar: és el caire de *màgic* i *fascinator* (respectivament, «que produeix efectes extraordinaris, meravellosos» i «captivar irresistiblement —algú— amb la mirada, amb algun atractiu poderós, amb el seu prestigi»). Els occidentals, tan civilitzats i creguts com som, ens «xoca» i ens atrau qualsevol circumstància, o obra o treball o el que sigui, que surti de les nostres coordenades. Per això, una pel·lícula com «L'home que volia ser rei», d'en Huston ens pot atraure tant i no solament pel fet de passar a la Índia.

(2) «*Il Fiore Della Mille e una Notte*» (1973) és la trobada d'en Pier Paolo Pasolini amb una certa cultura oriental. A la resta de l'anomenada «trilogia de la vida» («*Il Decamerone*» (1970)) i «*Rac-*

conti di Canterbury» —1972—) partia de contes italians i anglesos que una mescla de tauia, realisme i poesia anava explicant.

La diferència a notar en la pel·lícula que ara es projecta en el Principal, es fa al·lucinant progressiva de l'aspecte realista: perquè «*Las mil y una noches*» és una pel·lícula exòtica (tornant al que hom deia anteriorment), es fa la impressió produïda a un italià per un món màgic i fascinator, on les més fermes creences venen barrejades amb les supersticions, un món on «el sexe és innocent, lliure del sentit de pecat que portaria la civilització jueu-cristiana» (amb encertades paraules d'en Guarnier).

Aprofitant fins on era possible uns escenaris naturals bellíssims (d'Etiòpia, Eritrea, Iemen i Pèrsia), en Pasolini aconseguí la millor pel·lícula de la terna vital i posava punt final a un lustre de sa vida que havia dedicat a exaltar la joia de viure.

(3) El dia quinze de juny del 1975, en Pasolini escrivia un article que començava així: «Jo penso que mai s'ha de témer la instrumentalització per part del poder i de la cultura. Necessitem comportar-nos com si aquesta eventualitat no hi fós».

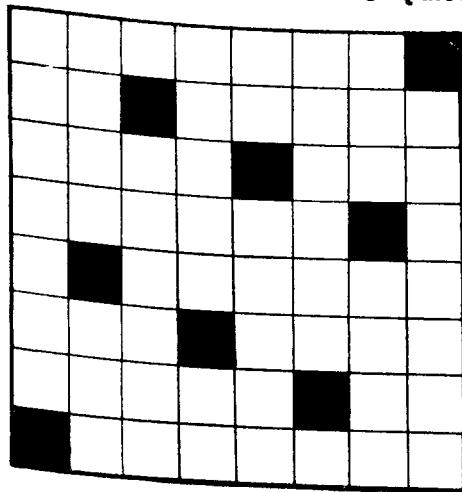
«Es a dir, que compta abans que res la sinceritat i la necessitat d'allò s'ha de dir».

«No necessitem traïr-la de cap de les maneres i menys fent-ho diplomàticament. Penso també que es necessita saber rendir-se i donar comptes de tot el que ha estat instrumentalitzat eventualment per el poder integrant. I si la pròpia sinceritat o necessitat ha estat manipulada, penso que ha de tenir el coratge d'abjurar d'elles».

«Jo abjuro de la trilogia de la vida, encara que no pugui deixar de lamentar-ho...». La darrera pel·lícula d'en Pasolini, i que ha esdevingut testament filmic, és (lògicament?) «*Saló e 120 giornate di Sodoma*».

Lluís Bauxell

Mots encreuats - 6 • Quico

HORIZONTALS

1. Individu d'un ajuntament. — 2. Símbol de l'Europa. Santuari pirinenc. — 3. Representació de la terra o d'una part sobre una superfície plana. Partit polític. — 4. Que és

contrari a algú, que li té aversió. Res. — 5. Consonant. Hi ha un home que en té molts. — 6. Al revés, lilit. Occident. — 7. En lloc o indret inferior. Gos. — 8. Engegar, clavar, pegar.

VERTICALS

1. Vassall subjecte a servituds diverses. — 2. Estats Units d'Amèrica del Nord. «...César, morituri te salutant». — 3. Consonant. Setze jutges es mengen el seu fetge. — 4. Al revés, preparà la vianda per poder-la menjar. Consonants. — 5. Porta. Aïlli. — 6. Al revés, escurament. Primera consonant. — 7. Al revés, anomenar. Capital de província. — 8. Atansar.

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Capicua. — 2. Ec. Donar. — 3. Picó. Ira. — 4. Tronar. M. — 5. R. Finita. — 6. Eco. Tard. — 7. seial. Ee. — 8. Mancats.

V.: 1. Ceptres. — 2. aciR. ceM. — 3. P. Cofoia. — 4. Idoni. aN. — 5. Co. Antic. — 6. Uniria. A. — 7. Aar. Tret. — 8. Ramades.

Agenda

Cinema

ASTORIA

El cazador de hombres

Vivir para vivir

MAJESTIC

Capricornio Uno

Todo esto y la II Guerra Mundial

MUNDIAL

Bananas mecánicas

Rojo oscuro

PRINCIPAL

Las mil y una noches

SALA SANT ESTEVE - club infantil

La gran aventura India

Exposicions

Museu de Granollers

Cartells anglesos i nordamericans

Exhibició Peces del Museu

Tarda, 6,30 a 8,30

Sala Sant Jordi de la

Caixa d'Estalvis de Catalunya

Armand Muntés, pintures a l'oli

Matí, de 11 a 2 - Tarda, de 7 a 9

A B, Galeria d'Art

Sala A - Pop-Art a Catalunya

Sala B - Serret, pintures

Matí de 11 a 2 Tarda de 6,30 a 9,30

Caixa d'Estalvis de Sabadell

Ramon, olis i dibuixos

Feiners: 6 a 9 tarda

Festius: 12 a 2 i 6 a 8 tarda

Diumenge, 21

Sardanes

Matí, a les 12

Santa Agnès de Malenyans

Cobla Jovenívola

A les 12,30

La Garriga

Cobla Canigó

Futbol

Camp C. D. Granollers

A les 10 - Jovenils

Granollers B - Bellavista Milan

A les 11,45 - Jovenils

Granollers A - C. F. Salt

Handbol

A les 11

B. M. Granollers - E. P. de Sarrià

A les 12,15

B. M. Granollers - F. C. Barcelona

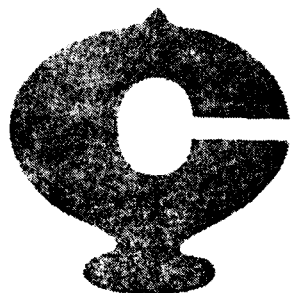

**ESQUIS
GUANTS
BOTES
ULLERES
ANORAKS...**

**Tot el que cal pels Esports d'Hivern
ho trobareu a:**

Esports SASTRE

**Plaça Perpinyà, 15 - Telèfon 870 54 50
GRANOLLERS**

ara...

**CAIXA DE CREDIT
GRANOLLERS**

S. COOP

Avinguda Sant Esteve, 20 - Granollers